

Joan Morera Sabater, d'Igualada, és advocat des de fa 55 anys, cosa que ja ens explica la gran experiència que té en el món del dret.

Va ser a mitjans dels anys quaranta que va finalitzar la carrera, i en fa memòria d'aquesta manera: **"El preparatori i els dos primers cursos els vaig fer de soldat a la Universitat de València. Vaig ser d'aquells que vam fer una mili tan llarga al final de la guerra i, per sort, em van autoritzar a compaginar-hi els estudis."** Per col·legiar-se necessitava la signatura de dos professionals ja establerts, que van ser Anguera de Sojo i Mariano Iglesias: **"Em van recomanar que m'instal·lés a Igualada, i que si tenia algun problema els anés a veure. Va ser una forma de dir-me que m'espavilés, perquè jo tenia una mica de por de com em podien anar les coses."** Però va superar la por i **"vaig obrir el despatx al mateix lloc on hi havia hagut el del meu pare, mort feia pocs anys, i així li vaig donar continuïtat."**

Aquest advocat generalista ha pogut veure com davant seu desfilaven grans canvis tant polítics, com socials, com laborals, però la seva màxima ha estat sempre l'adaptació: **"En el temps en què vaig començar, la comarca era encara bàsicament rural, i els primers judicis que vaig fer estaven relacionats amb arrendaments rústics. Després va anar guanyant importància l'habitatge urbà, i de mica en mica hi va haver el desenvolupament de la indústria de pells adobades i del gènere de punt, que em van portar cap al dret mercantil."** I afegeix: **"La veritat és que hi ha hagut èpoques de molta feina. En el partit d'Igualada hi ha moltes parcel·lacions i de conflictes se n'han produït força. Hi va haver un moment en què hi havia bastants urbanitzacions que naixien com els bolets, per la manca de legislació, i vam intervenir en moltes legalitzacions."**

De totes maneres, estar establert en una població mitjana facilita el contacte i la confiança amb els clients: **"A vegades em venia un amo que es feia passar pel pagès. De seguida te n'adonaves i li demanaves que parlés clarament. És molt diferent la relació que s'estableix amb el client aquí que l'anonimat que ofereix la gran ciutat."** I continua: **"A mi, em vénen encara molts problemes rústics, perquè la gent sap que m'hi he dedicat des de sempre. Recordo una anècdota de fa ja molts anys en què vam fer un desnonament i vam donar la possessió al propietari, que era un senyor de Barcelona, però el problema va ser que a la casa hi havia quedat tancat el cavall i vam haver d'encarregar-nos-en."**

Actualment, el nostre personatge comparteix despatx amb el seu fill Josep, a qui ha passat el gruix de la feina: **"Hi ha alguns temes que jo ja no toco mai. Són temes com el de les separacions i els divorcis, en què no aprens res, o el dels accidents de circulació. Ja n'havia fet tants que reconeixia els punts negres de les carreteres pels judicis que hi havia tingut."** Pel que fa al dret matrimonial afegeix: **"Abans de la legalització del divorci, jo ja havia participat en algunes separacions per la via canònica. El que s'havia de tenir en compte sempre en aquells casos era la forma d'actuar dels diferents tribunals eclesiàstics, perquè uns donaven més facilitats que els altres."** Adaptar-se, tanmateix, és, com ens ha dit abans, la clau per continuar exercint, i per això no ha tingut cap por a endinsar-

se en el món de la informàtica: **"A vegades m'encallo a l'ordinador i haig de demanar ajuda, però és una eina que dona moltes facilitats."** No obstant això, **"trobo que la literatura jurídica ha perdut. Un dels grans avantatges de l'ordinador és la possibilitat de corregir tantes vegades com es vulgui, i això no s'aprofita prou a l'hora de redactar els escrits."**

Malgrat que en Joan s'ha sabut acostumar als canvis, ens confessa sentir-se una mica més incòmode exercint de lletrat: **"Trobo que a l'audiència hi falta més senyoria. Quan jo vaig començar els lletrats anàvem vestits impecablement, amb vestit negre o blau marí, camisa blanca, corbata negra i toga. Encara que ara pugui sonar estrany, per a mi tot allò donava seriositat a la feina que s'hi feia."** Tampoc no admet el mal funcionament actual dels jutjats: **"La mala imatge que donen els tribunals i sobretot el Tribunal Suprem no es pot permetre. A més, no considero que les garanties individuals dels ciutadans estan garantides, no ho estan ja començant pel fet que els judicis i els recursos es retarden tant."** Estalviar-se arribar a un contenciós és fonamental per a aquest igualadí: **"Jo, per exemple, vaig portar un assumpte d'una herència que va arribar al Suprem i, mentre va durar el judici, vaig haver d'anar a l'enterrament de tres de les persones implicades. Si s'hagués arribat a un acord de bon començament, tot hagués quedat molt més ben lligat."**

En relació a l'actuació i a la feina dels jutges, comenta: **"No és complicat emetre una sentència civil, el que cal és estudiar-se-la bé, i el jutge ho pot fer, perquè els advocats de les dues parts li han donat la cosa gairebé feta. Si té paciència i s'ho estudia, la sentència surt per si sola."** El cas del penal és tot un altre: **"En aquest cas els jutges estan massa lligats al Codi. Haurien de tenir una mica més de llibertat, i no trobariem casos amb condemnes i demandes d'indult al mateix temps. Tenen poc poder per adaptar el Codi als casos concrets."** D'altra banda, en Joan ens sorprèn amb una afirmació contundent que expressa el seu reconeixement als més joves: **"Els jutges de 25 anys són els més bons, i ho són perquè són nous, i ja se sap que les escombres noves escombren bé. Penso que a vegades els manca experiència, però que sempre actuen a consciència i amb un gran sentit comú. A Igualada sempre tenim jutges joves."**

El Col·legi d'Advocats també va saber mostrar el seu reconeixement envers la tasca realitzada pel nostre interlocutor donant-li la medalla de l'Associació de l'any 1993: **"El Col·legi ha anat entrant a la meua vida professional de mica en mica. De primer, la veritat és que no el vaig necessitar mai, però cada vegada s'ha fet més imprescindible per a tots els professionals. A partir de la feina que hi va fer en Josep M. Pi i Sunyer, que curiosament tenia el despatx a la rambla de Catalunya, allà on després de tants til·lers hi ha un pi, va anar guanyant en eficàcia."**

En resposta a un nèt sobre què és el que es necessita per ser un bon advocat, en Joan Morera respon: **"Estudiar i treballar és el fonamental."** I nosaltres afegim que cal una gran humanitat com la que ell mostra en cada una de les seves paraules.

“Considero que les garanties individuals dels ciutadans no estan prou garantides perquè els judicis i els recursos es retarden massa”

Joan Morera - Igualada (Anoia)